

Arrest

nr. 75 549 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2011 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk X, X en X.

Bij beslissingen van 16 juli 2009 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen elk van hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Bij arrest 34 536 van 23 november 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29 juni 2011 reikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan elk van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten uit. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven voor elk van de verzoekende partijen luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te (...), op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.) het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 27 november 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar “*de (bestreden) beslissing*”, merkt de Raad op dat aan elk van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 quinquies) werd afgeleverd. Het beroep is, gelet op dit gegeven en op het feit dat de drie beslissingen door de verzoekende partijen aan het verzoekschrift werden toegevoegd, gericht tegen de drie bevelen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij roept in haar nota de exceptie van onontvankelijkheid wegens laattijdigheid in en volhardt hierin ter terechtzitting. Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen op 30 juni 2011 werden verstuurd, waardoor de stelling van de verwerende partij als zouden de beslissingen op 29 juni betekend zijn feitelijke grondslag mist. Gelet op artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) is het verzoekschrift, dat op 1 augustus 2011 werd ingediend, derhalve tijdig. De exceptie van onontvankelijkheid wegens laattijdigheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van “*art. 2. par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht*”, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van “*het principe van een goede rechtsbedeling*”, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen is alvast een uitoefening van de weigeringsbevoegdheid, , zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing inzake verzoekende partij als volgt is gemotiveerd:

Op 02.03.11 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1' van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. ."

Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat zij concreet bijgevolg verplicht is België te verlaten en geen andere keuze heeft dan zich naar Armenië te begeven.

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar de Republiek Armenië waar haar leven in gevaar is, los van haar asielmotieven;

Dat de verzoekende partij ziek is en dat haar aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, gegrond op medische redenen, ontvankelijk verklaard werd op 30.08.09

Dat de genomen beslissing deze situatie niet in overweging neemt:

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

«L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un soft interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni;»

Dat rekening dient te worden gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij, die haar niet toelaat te reizen en een verder verblijf in België heeft gevorderd, dat haar minstens tijdelijk werd toegekend;

Dat de twee beslissingen onverenigbaar zijn;

Dat zelfs indien de verwerende partij, quod non, een beslissing getroffen heeft ten gronde, dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet in kennis gesteld werd van deze beslissing , zodat verzoekende partij onmogelijk haar verweer kan organiseren en meer nog de thans aangevochten beslissing volledig niet begrijpt;

Dat verzoekende partij gerechtigd is te weten waarom zij het land dient te verlaten daar waar zij gemachtigd was tot een tijdelijk verblijf; waarom geen rekening gehouden werd met haar medische toestand die bij gebrek aan de nodige efficiënte zorgen die in België worden verstreken, enkel kan verergeren;

Cfr Cfr commentaar VMC http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/wegwij_s.aspx?id3560 Arbitragehof zegt dat ernstig zieke vreemde1in niet mag uitgewezen worden ook niet na verwerping regularisatiewet-aanvraag

In een arrest van 20/9/2006 (nr. 14 1/2006) heeft het Arbitragehof zich opnieuw uitgesproken over de relatie tussen een regularisatieaanvraag op basis van de regularisatiewet van 22/12/1999 en een aanvraag op basis van artikel 9 lid 3 van de Verblijfswet van 15/12/1980 (Vw). Volgens artikel 16 van de regularisatiewet kan een vreemdeling, eens hij een regularisatiewet-aanvraag heeft ingediend, nadien

geen nieuwe aanvraag indienen op basis van artikel 9 lid 3 Vw. Het Arbitragehof blijft bij zijn eerder standpunt dat dit verbod niet ongrondwettelijk is, maar stelt tegelijk dat de DVZ nieuwe elementen die een uitwijzing verhinderen moet nagaan.

Dit was niet de eerste prejudiciële vraag van de Raad van State aan het Arbitragehof over artikel 16 van de regularisatiewet. De Raad vroeg zich op 13/6/2002 al af of artikel 16 van de regularisatiewet de Grondwet niet schond doordat een vreemdeling die een regularisatiewet aanvraag indiende nadien geen nieuwe elementen meer kon invoeren (via een nieuwe aanvraag art 9 lid 3 Vw), terwijl een vreemdeling die geen dergelijke aanvraag indiende, dat wel kon. Het Arbitragehof oordeelde toen dat er geen schending was van de Grondwet (zie Arbitragehof, 22/7/2003, nr 103/2003).

De Raad van State stelde op 12/10/2005 een nieuwe vraag, over nieuwe feiten die zich voordoen in de verwerping van de regularisatiewet-aanvraag, waarmee in de eerste aanvraag onmogelijk rekening kon worden gehouden en die zich voordoen buiten de wil van de aanvrager om in de vorm van een ernstige ziekte. Het Arbitragehof herhaalt haar standpunt dat artikel 16 van de regularisatiewet de Grondwet niet schendt, maar erkent ditmaal wel dat een vreemdeling, die omwille van medische redenen in de absolute onmogelijkheid verkeert om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, niet van het grondgebied kan verwijderd worden. Wanneer het bovendien gaat om een minderjarige vreemdeling die ernstig ziek is, moet de ook aanwezigheid van de ouders gewaarborgd worden aldus het Hof.

De rechtspraak van het Hof blijkt enigszins dubbelzinnig: enerzijds blijft het de verbodsbepaling voorzien in artikel 16 van de regularisatiewet handhaven, waardoor vreemdelingen, in geen enkele omstandigheid, een aanvraag art 9 lid 3 Vw kunnen indienen op basis van nieuwe elementen, eens zij reeds een aanvraag o.b.v. de regularisatiewet hebben ingediend. Anderzijds erkent het Hof nu uitdrukkelijk dat ernstig zieke vreemdelingen in bepaalde gevallen niet kunnen verwijderd worden van het grondgebied, hetgeen indirect een verblijfsrecht impliceert of toch minstens de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden in de zin van art 9 lid 3 Vw.

In afwijking van de rechtspraak van het Arbitragehof oordeelde de Raad van State eerder al dat de DVZ, na een afwijzing van een aanvraag in het kader van de regularisatiewet, toch een nieuwe aanvraag art 9 lid 3 Vw in overweging dient te nemen wanneer die aanvraag nieuwe elementen bevat die bij weigering en uitwijzing een schending zouden uitmaken van artikel 3 of 8 EVRM (R.v.St., 18/12/2003, nr. 126.559). De situatie die aan het Arbitragehof werd voorgelegd, lijkt aan die voorwaarde te voldoen waardoor dus toch een nieuwe aanvraag artikel 9 lid 3 Vw kan ingediend worden, mits uitdrukkelijke motivering dat een weigering en uitwijzing artikel 3 of 8 EVRM zou schenden.

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden;”

4.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“Eerste middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980; Schending van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM; Schending van de goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht; Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekende partij zegt dat de beslissing tot gevolg heeft dat zij het grondgebied moet verlaten. Dit veroordeelt hen tot een burgerlijke dood, vermits zij geen bescherming kunnen invoeren en gerepatriëerd zullen worden naar Armenië. Verzoekende partij zegt ziek te zijn en verwijst naar de regularisatieaanvraag om medische redenen die ontvankelijk werd verklaard. Rekening houdende met haar gezondheidstoestand, kan verzoekende partij niet reizen. Zelfs als er een uitspraak is over de grond van die regularisatieaanvraag, dan nog moet worden vastgesteld volgens verzoekers dat de beslissing nog niet werd betekend. Zij kunnen hun verweer niet organiseren. Zij hebben het recht te weten waarom zij het land moeten verlaten.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissingen deze zijn, d.d. 29 juni 2011, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13 quinquies), gericht tegen elk van de drie verzoekers afzonderlijk.

Verzoekers kregen dit bevel om het grondgebied te verlaten als gevolg van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 23 november 2009, arrest met nummer 34.536. Bovendien blijken verzoekers niet in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

De beslissingen werden in rechte gemotiveerd door te verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt vast dat de redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, te lezen zijn in de beslissing. Verzoekers gaan in het eerste middel echter volledig voorbij aan de motivering van de beslissing. Zij beweren niet te weten waarom zij het land moeten verlaten,

maar anderzijds weerleggen zij ook niet dat zij illegaal in het land zijn en dat hun asielprocedure definitief werd afgesloten.

Verzoekers stellen dat zij geen bevel mochten krijgen om het grondgebied te verlaten, omdat zij ervan uitgaan dat er nog geen beslissing ten gronde werd genomen in de regularisatieaanvraag om medische redenen.

Verwerende partij merkt op dat deze bemerking feitelijke grondslag mist. Verwerende partij merkt immers op dat de regularisatieaanvraag ontvankelijk werd verklaard op 30 augustus 2010, en op 12 mei 2011 ongegrond werd verklaard. Verzoekers maken daarom ook niet aannemelijk dat de beslissing onzorgvuldig onevenredig of onredelijk zou zijn.

Dat deze beslissing nog niet betekend zou zijn aan verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het bestaan van deze beslissing, en de inhoudelijke motieven die aan de grondslag ervan liggen.

Verzoekers beweren dat zij bij repatriëring naar Armenië moeten stellen zonder enige bescherming. Verwerende partij merkt op dat de problemen die verzoekers beweren te hebben in Armenië onderzocht werden in het kader van hun asielverzoek.

Deze asielprocedure werd afgesloten op 23 november 2009, per arrest met nummer 34.536 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan verzoekende partij. Het is niet duidelijk welke andere problemen verzoekers menen te hebben die een uitwijzing naar hun thuisland onmogelijk zouden maken.

Verwerende partij concludeert dat niets de terugkeer naar Armenië in de weg staat, en dat verzoekers geen argumenten hebben gegeven waarom de bevelen om het grondgebied te verlaten, als gevolg van het afsluiten van hun asielprocedure en rekening houdende met hun illegale verblijf, niet genomen mochten zijn.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 161.401, 2 februari 2001; R.v.St., nr. 161.411, 2 februari 2001). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2001, nr. 161.411). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekers kunnen hieraan geen afbreuk doen. Het eerste middel is niet ernstig.”

4.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partijen bevelen werden gegeven het grondgebied te verlaten daar de Raad op 27 november 2011 besliste tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van alle verzoekende partijen en zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het beroep van verzoekers tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2009 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 november 2011 met nummer 34 536.

De verzoekende partijen betwisten het motief niet dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum. Er dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel geviseerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van

de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van de bevelen.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen geen rekening houdt met de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die op 30 augustus 2009 (bedoeld wordt: 2010) ontvankelijk werd verklaard, wijst de Raad er op dat deze aanvraag op 12 mei 2011, met kennisgeving op 15 september 2011, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ongegrond werd verklaard, zodat de grief van de verzoekende partijen achterhaald is en zij hierbij geen belang meer hebben. De grief van de verzoekende partijen dat zij niet in kennis zijn gesteld van deze beslissing, waardoor zij hun verweer onmogelijk konden organiseren en de thans aangevochten beslissingen niet begrijpen, kan evenmin dienstig worden aangevoerd, nu uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing op 15 september 2011 ter kennis werd gebracht.

Verder in hun verzoekschrift verwijzen de verzoekende partijen ter staving van hun stelling dat rekening gehouden moet worden met het feit dat zij ziek zijn, naar commentaar van het Vlaams Minderheden-centrum, waarin onder meer verwezen wordt naar rechtspraak van de Raad van State die stelt: *“De Raad van State stelde op 12/10/2005 een nieuwe vraag, over nieuwe feiten die zich voordoen na de verwerping van de regularisatiewet-aanvraag, waarmee in de eerste aanvraag onmogelijk rekening kon worden gehouden en die zich voordoen buiten de wil van de aanvrager om in de vorm van een ernstige ziekte. Het Arbitragehof herhaalt haar standpunt dat artikel 16 van de regularisatiewet de Grondwet niet schendt, maar erkent ditmaal wel dat een vreemdeling, die omwille van medische redenen in de absolute onmogelijkheid verkeert om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, niet van het grondgebied kan verwijderd worden. Wanneer het bovendien gaat om een minderjarige vreemdeling die ernstig ziek is, moet de ook aanwezigheid van de ouders gewaarborgd worden aldus het Hof.”* De Raad wijst er op dat de verzoekende partijen geen enkel stuk aan hun verzoekschrift toevoegen waaruit blijkt dat zij (ernstig) ziek zijn. Zij voegen enkel de beslissing van 30 augustus 2010 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 12 oktober 2009 ontvankelijk wordt verklaard toe. Deze beslissing houdt echter enkel in dat de aanvraag aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor een aanvraag op grond van deze bepaling voldoet, maar spreekt zich niet uit over de gegrondheid ervan. Ten overvloede wijst de Raad er op dat deze aanvraag op 12 mei 2011 ongegrond werd verklaard. De verzoekende partijen beperken zich bijgevolg tot blote beweringen zonder deze te staven met concrete elementen die de motieven van de bestreden beslissingen weerleggen.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift beweren dat *“Dat verzoekende partij gerechtigd is te weten waarom zij het land dient te verlaten daar waar zij gemachtigd was tot een tijdelijk verblijf”*, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partijen slechts een attest van immatriculatie werd toegekend dat verlengd kon worden ten laatste tot op het moment dat een beslissing ten gronde werd genomen inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter vreemdelingenwet en zij thans niet meer over een verblijfstitel beschikken.

Waar de verzoekende partijen voorhouden *“Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar de Republiek Armenië waar haar leven in gevaar is, los van haar asielmotieven;”* laten zij na deze grief te concretiseren en aan te tonen op welke wijze het *“opgelegde verbod”* zou leiden tot een veroordeling tot een burgerlijke dood. Evenmin verschaffen zij enige uitleg waarom zij *“nergens nog bescherming kan inroepen”*, los van hun asielmotieven die reeds in het kader van de asielprocedure werden onderzocht. Bovendien houden de bestreden beslissing geenszins de repatriëring van de verzoekende partijen in.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partijen voeren tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij beperken zich echter tot een algemene argumentatie zonder evenwel aan te duiden op welke wijze de staats-

secretaris voor Migratie- en asielbeleid, door het nemen van de bestreden beslissingen, het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden (RvS 23 april 2004, nr. 130.609).

Vervolgens voeren de verzoekende partijen de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Waar de verzoekende partijen de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoeren, wijst de Raad er op dat een schending van het redelijkheidsbeginsel slechts kan vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Wat de schending van "*het principe van een goede rechtsbedeling*" betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen op geen enkele wijze toelichten waarom zij van oordeel zijn dat het hierboven vermelde "principe" wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels of -beginselen die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1, 4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen of beginselen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

In zoverre de verzoekende partijen de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in hun geheel aanvoeren, merkt de Raad op dat zij nalaten aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt te omschrijven. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Vervolgens voeren de verzoekende partijen de schending aan van een aantal bepalingen uit het EVRM.

Het betoog van de verzoekende partijen waarbij zij een vermeende schending aanvoeren van artikel 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partijen moeten doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggelid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Wat het onderzoek

van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In casu geven de verzoekende partijen in hun verzoekschrift een theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM en betogen zij dat rekening gehouden dient te worden met hun gezondheidstoestand, die hen niet zou toelaten te reizen. In casu wordt in het kader van huidig beroep zelfs geen medisch attest neergelegd. Daar de verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen om aan te tonen dat zij persoonlijk een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, is de Raad van oordeel dat zij geen schending aannemelijk maken van artikel 3 EVRM, te meer er geoordeeld werd dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter ongegrond is en de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hen werd geweigerd en de verzoekende partij geen andere motieven bekendmaken die elementen bevatten die er op zouden kunnen wijzen dat zij een risico lopen in de zin van artikel 3 EVRM.

Waar de verzoekende partijen de schending van artikel 8 EVRM in de hoofding van hun middel aanvoeren, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). De Raad verwijst hierbij eveneens naar hetgeen hij reeds uiteenzette met betrekking tot artikel 39/69 van de vreemdelingenwet. Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partijen beperken zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Tenslotte voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 13 EVRM. Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partijen roepen de schending in van de artikelen 3 en 8 EVRM, maar tonen geen schending van deze bepalingen aan. Ten overvloede wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen wel degelijk over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikken en dit bovendien zelfs benutten, nu zij bij de Raad een schorsings- en annulatieberoep hebben ingesteld tegen de beslissingen van 29 juni 2011, namelijk de actuele procedure, en dat zij reeds eerder een beroep instelden bij de Raad tegen de beslissingen van 16 juli 2009 tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus dat resulteerde in het arrest nr. 34 536 van 23 november 2011. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

4.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van “*substantiële vormvereisten, schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer, machtsoverschrijding.*”

Het middel luidt als volgt:

“De bestreden beslissing is inderdaad nietig wegens het substantiële vormvereiste, m.n. het gebrek aan een ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van beslissing.

Inderdaad de beslissing vermeldt dat zij genomen is door P.V.B. (...) Attaché maar draagt geen originele handtekening, meer nog draagt geen enkele handtekening;

Enkel een naam en logo die manifest genummeriseerd werd d.m.v. een scanner komt voor op de beslissing.

Een handtekening definieert zich echter als een handgeschreven kenteken door dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van zijn auteur. De handtekening van de auteur van een administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is. Het gaat dus om een substantiële vormvereiste.

De litigieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaald:

“... Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder: 10 “elektronische handtekening” : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie. 2° “geavanceerde elektronische handtekening” : elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:

a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden

b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord.”

Als elektronische handtekening wordt dus o.m. bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

In casu werd de handtekening louter gekopieerd d.m.v. een scanner. Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.

“La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d’ un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l’infini le graphisme d’une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. 11 ne présente aucune garantie quant à l’identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n’a pas la valeur qu’une simple photocopie.” (P. Lecocq - B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

Een aldus gescande handtekening die door eender wie kan geplaatst worden, laat niet toe na te gaan wie de werkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon. Het is niet uit te sluiten dat de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar.

De administratieve beslissing dd. 29.06.2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.”

4.2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“Tweede middel: Schending van de substantiële vormvereisten; Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; Machtoverschrijding.

Verzoekers zeggen dat de beslissing niet werd genomen door een daartoe gemachtigd persoon. De beslissing bevat geen originele handtekening, enkele de naam van P.V.B. (...), attaché. Deze werd aangebracht met een scan. De handtekening kan niet gezien worden als een elektronische handtekening, omdat de handtekening louter gekopieerd werd met een scanner. Een handtekening die door eender wie geplaatst kan worden, laat niet toe na te gaan wie de werkelijke auteur van de beslissing is.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in het tweede middel verzoekende partij klaarblijkelijk niet de bevoegdheid van de auteur van de beslissing, attaché P.V.B. (...), bekritiseert, maar enkel betwist of de aangebrachte gescande handtekening rechtsgeldig is en of ze wel effectief door hem geplaatst werd.

Verwerende partij is van mening dat de handtekening door de bevoegde ambtenaar elektronisch werd aangebracht op de beslissing. Verzoekers geven geen enkele indicatie van het tegendeel.

Loutere gissingen en vermoedens, zonder zelfs maar één concreet element aan te brengen, volstaan niet om de stelling hard te maken dat de handtekening zou geplaatst zijn door een niet bevoegd persoon.

Het betreft inderdaad een gescande handtekening. Verwerende partij merkt op dat verzoekende partij niet ontkent dat de aangebrachte handtekening een gescande handtekening is.

Verwerende partij merkt op dat een gescande handtekening dient te worden beschouwd als een gewone elektronische handtekening. Voor de totstandkoming van een dergelijke handtekening is een paswoord vereist, alsook een code die enkel gekend is door de ondertekenaar.

Verzoekende partij lijkt te suggereren dat de beslissing door iemand anders werd genomen dan de heer P.V.B. (...) die als auteur op de beslissing vermeld wordt. Daarbij gaat verzoekende partij er klaarblijkelijk vanuit dat iemand anders zich de code van de genoemde attaché heeft toegeëigend en de beslissing op onrechtmatige wijze heeft genomen. Ook de handtekening zou in dat geval vervalst zijn.

Verwerende partij merkt op dat als verzoekende partij van oordeel is dat er fraude werd gepleegd omdat een niet-bevoegd persoon of een ander persoon dan de auteur van de beslissing, gebruik heeft gemaakt van de code van een bevoegde ambtenaar om de gescande handtekening te plaatsen, zij een

klacht dient neer te leggen voor valsheid in geschrifte. Loze beschuldigingen, zonder zelfs maar een begin van bewijs aan te brengen, zijn alleszins niet voldoende om de authenticiteit van de beslissing op geldige wijze in twijfel te trekken.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing, bij gebrek aan tegenindicaties aangebracht door verzoekende partij, genomen werd door de bevoegde attaché die daartoe de nodige bevoegdheid heeft en door haar ondertekend werd middels een elektronische handtekening. Louter ten overvloede verwijst de verwerende partij ter ondersteuning naar het arrest van de Raad van State, nr. 207.655, dd. 24 september 2010.

Het tweede middel is niet ernstig.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

4.2.3. De Raad merkt op dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er stelt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan ‘ondertekening’, niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en wanneer dus helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon, wat in casu niet het geval is.

De verzoekende partijen verwijzen naar de wet van 9 juli 2000 (bedoeld wordt: 2001) houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten (hierna: de wet van 9 juli 2001) en naar de Richtlijn 1999/93/EG en uiten kritiek op het feit dat de bestreden beslissing een gescande handtekening bevat, maar geen “elektronische”.

Hoewel de wet van 9 juli 2001 nergens bepaalt dat deze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uitgegaan te worden dat het geschetst juridisch kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatedienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen (*Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p.5*) stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd werd “*de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen.*” Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventuele aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van elektronische handtekeningen in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Alleszins houdt artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 in dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector.

Artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“(…) § 4. Onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht of deze handtekening gerealiseerd wordt door een natuurlijke dan wel door een rechtspersoon.”

Het staat niet ter betwisting dat de elektronische handtekening aangebracht op de bestreden beslissing geen gekwalificeerde elektronische handtekening betreft zoals omschreven in voormeld artikel 4, §4 van de wet van 9 juli 2001. De vreemdelingenwet bepaalt evenwel nergens dat de beslissingen die getroffen worden in het kader van de wet een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

Artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatedienstverlener afgegeven certificaat, of*
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”*

Hieruit volgt dat er aan een gewone elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid dient te worden ontzegd louter en alleen omwille van de afwezigheid van een gekwalificeerd certificaat of wegens het feit dat geen gebruik werd gemaakt van een veilig middel.

In dit verband geeft de verwerende partij trouwens aan dat voor de totstandkoming van de handtekening een paswoord vereist is, alsook een code die enkel gekend is door de ondertekenaar, gegeven dat niet door de verzoekende partijen wordt weerlegd.

Artikel 2, tweede lid, 1, van de wet van 9 juli 2001 definieert de elektronische handtekening als *“elektronische gegevens, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.”* Voor de zogenaamde gewone elektronische handtekening zijn geen andere eisen bepaald, in tegenstelling tot de geavanceerde elektronische handtekening. Nergens is bepaald dat beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, enkel een geavanceerde elektronische handtekening mogen dragen. De loutere bewering van de verzoekende partijen als zou een aldus gescande handtekening door eender wie geplaatst kunnen worden, wordt niet aangetoond.

Geen enkele bepaling in de vreemdelingenwet stelt dat een beslissing die genomen wordt betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een met inkt geplaatste handtekening dient te dragen. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of andere wetten of besluiten verbiedt dat een administratieve akte een elektronische handtekening draagt.

Een gescande handtekening is de digitale afbeelding die met behulp van scantechnieken van een handgeschreven handtekening is gemaakt (RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Het gaat daarbij om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1°, van de wet van 9 juli 2001. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de oorspronkelijke geschreven handtekening niet door slechts één persoon kan zijn gemaakt.

Derhalve kan vastgesteld worden dat de bestreden beslissingen een elektronische handtekening bevatten en genomen en ondertekend werden door attaché P.V.B. (RvS, 24 september 2010, nr. 207.655). Als attaché is hij bevoegd om de bestreden beslissingen te nemen, wat niet in vraag wordt gesteld.

Het middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

Veder menen de verzoekende partijen dat er sprake is van machtsoverschrijding. De Raad wijst er op dat er van machtsoverschrijding sprake is wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partijen naar voor brengen, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden. Voor het overige valt dit onderdeel van het middel samen met het vorige onderdeel.

Waar de verzoekende partijen de schending van *“het algemeen beginsel van behoorlijk beheer”* aanvoeren, wijst de Raad er op dat, in zoverre de verzoekende partijen de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur bedoelen, zij nalaten aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt te omschrijven. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN